

РЕШЕНИЕ

№ 13868

гр. София, 05.08.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 04.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5759** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 26,ал.11 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по изпратена по подсъдност с Определение № 1874 от 04.06.2024 г. постановено по адм. дело № 454/2024 г. по описа на Административен съд Бургас жалба на Б. Б. Г., гражданка на Турция, [дата на раждане] в Ч., А., Република Турция, притежаваща паспорт № U32201793 издаден на 29.08.2023 г. от паспортна служба Г., чрез представител по пълномощие адв. И. Д., срещу Отказ УРИ 537700-1544 от 17.05.2024 г. за предоставяне на продължително пребиваване в Република България, издаден от ВПД директор на ОД на МВР-С. З., по заявление с УРИ 537700-1326 от 25.04.2024 г.

Жалбоподателят релюзира незаконосъобразност и немотивираност на отказа за предоставяне на продължително пребиваване в Република България. Поддържа се, че в обжалвания отказ не са изложени фактическите основания, мотивиращи издаването на акта. Моли за отмяна на отказа. Не претендира за разноска.

Ответникът – ВПД директор на Областна дирекция на Министерство на Вътрешните работи С. З. – редовно призван, не се явява, не се представлява, не изразява становище по подадената жалба.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото

доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано по заявление УРИ 537700-1326 от 25.04.2024 г. от Б. Б. Г., гражданка на Турция за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени: копие от паспорт и виза на Б. Б. Г., удостоверение за сключен граждански брак с Г. С. Г. на 16.08.2023 г., застрахователна полица за медицинска застраховка на чужденци, пребиваващи в България на Б. Б. Г., копие от нотариален акт за собственост на недвижим имот, копие от удостоверение за наследници на Г. С. Г., извлечение от банкова сметка на Г. С. Г., свидетелство за съдимост с апостил на Б. Б. Г., копие от лична карта на Г. С. Г., декларация за осигуряване на жилище за неограничен срок в [населено място], [улица], вх. В, ет. 2, ап. 3 от Г. С. Г., декларация съгл. пар. 1, т. 20 ДР на ЗЧРБ от Г. С. Г. за предоставяне на адрес на пребиваване на Б. Б. Г. и дъщеря ѝ Л. К. в собствения му имот в [населено място], [улица], вх. В, ет. 2, ап. 3.

Изготвена е технологична карта за извършените справки и проверки по заявление УРИ 537700-1326 от 25.04.2024 г.

По делото са приети и приобщени доказателствата по административната преписка, в това число и тези по съгласувателната процедура, осъществена от ТД ДАНС [населено място]. С писмо рег. № СЗ-31-2276/07.05.2024 г. е изразено отрицателно становище за издаване на разрешаване на продължително пребиваване в Република България. Посочено е, че за ДАНС, турската гражданка Б. Г. не представлява заплаха на националната сигурност, поради което не възразява да получи разрешение за продължително пребиваване, но от извършен анализ на получените данни по подаденото заявление, твърди че са установени множество признаци, сочещи че сключения брак между нея и Г. Г. е фиктивен и цели удовлетворяване изискванията на ЗЧРБ. С оглед на събраните данни счита, че следва да бъде поставен отказ за предоставяне на продължително пребиваване поради множество признаци за фиктивност на сключения брак.

В тази връзка с Предложение УРИ 5377р-1395 от 15.05.2024 г. от началник група „Миграция“ до ВПД директора на ОД на МВР – С. З., е предложено на осн. чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ във вр. чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ да бъде постановен отказ по подаденото заявление за предоставяне право на продължително пребиваване на турската гражданка. За да мотивира предложението си началник група „Миграция“ е приел, във връзка с отрицателното становище на ТД ДАНС С. З., че бракът сключен между Б. Г. и Г. Г. е сключен с цел заобикаляне на нормите регламентиращи режима на чужденците в Република България, поради което следва да бъде постановен отказ по подаденото заявление.

С Решение УРИ[ЕИК] от 17.05.2024 г. на осн. чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ и във вр. чл. 18, ал. 1, т. 11 от Правилника за устройството и дейността на МВР е отказано на Б. Б. Г. предоставяне право на пребиваване.

Във връзка с гореизложеното на 17.05.2024 г. е постановен процесния Отказ УРИ537700-1544 от ВПД старши комисар К. Х. на осн. чл. 18, ал. 3 във вр. ал. 1, т. 11 от ПУДМВР, чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ и на осн. чл. 26, ал. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. Актът е връчен на оспорващата на 17.05.2024г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна

по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу административен акт, който е неблагоприятен за нея и подлежи на съдебен контрол на основание чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, поради следното:

Отказът е издаден от компетентен орган-това е ВПД Директор ОД на МВР- С. 3., на когото изрично по силата на чл. 57, ал. 1 от ППЗЧРБ, наред с Директора на Дирекция "Миграция" или оправомощените от тях длъжностни лица е предоставено право да разглежда документите на чужденци за предоставяне право на пребиваване след получаване на писмено становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност", в това число да се произнася и по заявления за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденци в РБ.

Съдът счита, че са спазени изискванията на чл. 59 АПК за форма. Отказът съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ - отказва се издаване на разрешение или за продължаване срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. От своя страна, съгласно чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ, се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Съгласно чл. 26, ал. 4 преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат: обстоятелството, че съпрузите не живеят заедно; липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака; обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака; 4 даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация; обстоятелството, че съпрузите не говорят на език, разбираем и от двамата; заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра;.

Видно от административната преписка отказът е мотивиран, като е изпълнено условието на нормата на чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, отказът за издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване се мотивира, съобщава се на заинтересованите лица и може да се оспорва по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

В тази връзка е неоснователен доводът на оспорващата и на нейния процесуален представител, че отказът е немотивиран. На първо място, при посоченото по-горе-при подадено Заявление за предоставяне право на продължително пребиваване, Директор ОД на МВР действа в условията на обвързана компетентност и се произнася по подадено заявление само след получаване на писмено становище от страна на ДАНС.

На второ място, съгласно чл. 41, ал. 1 от ЗДАНС Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в

Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по Закона за убежището и бежанците, за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България, за придобиване, загубване и възстановяване на българско гражданство по Закона за българското гражданство. На следващо място, ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България (чл. 6, ал. 3 ЗДАНС), но не разполага със самостоятелно правомощие да издава или да отказва издаването на разрешения за пребиваване на чужденци на територията на страната. Следва да бъде посочено, че становището на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган. Същото в конкретната хипотеза е отрицателно, тъй като от извършения анализ на данните във връзка със заявлението ДАНС е предложила да бъде постановен отказ, поради множество признаци за фиктивност на сключения брак между турската гражданка и Г. Г.. Получаването на писмено Становище от ДАНС по чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС е задължителен елемент от административното производство по издаване на разрешение за пребиваване на чужденци в Република България (чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 57, ал. 1 ППЗЧРБ, то има характеристиката на акт по чл. 21, ал. 5 АПК, не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а законосъобразността му следва да се прецени при оспорването на крайния акт. В случая, административният акт е мотивиран, тъй като в предложението от 15.05.2024 г. и становището на ДАНС са изложени съображения защо следва да се откаже издаването на разрешение за продължително пребиваване.

Водим от изложеното следва, че отрицателното становище на ДАНС е обвързващо за водещия производството орган.

На следващо място, съдът счита, че при издаването на Отказа Директор ОД на МВР-С. 3. е спазил процесуално-правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл. 22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 23 от ЗЧРБ е визирано, че чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно-с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешенния срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и

заявлението не подлежи на повторно преразглеждане.

В тази връзка съгласно разпоредбата на чл. 14 от ППЗЧРБ за получаване право на продължително пребиваване чужденецът лично представя в Дирекция "Миграция" или в ОДМВР заявление по образец съгласно приложение № 3, към което прилага, копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното влизане в страната; за сверяване на автентичността на копие се представя и оригиналът на паспорта или заместващия го документ, документ за платена държавна такса по чл. 10, ал. 3 от Тарифа № 4 за таксите, които се събират в системата на Министерството на вътрешните работи по Закона за държавните такси, с изключение на чужденците, кандидатстващи на основание чл. 24, ал. 1, т. 5, 13 и 18, чл. 24в, чл. 24и и чл. 33 г, ал. 4 от ЗЧРБ, когато плащането не е извършено по електронен път, доказателства за осигурено жилище, задължителна медицинска застраховка, валидна на територията на Република България, когато лицето не е осигурено по ЗЗО, доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от минималната месечна работна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия за страната, за срока на пребиваване на територията на Република България, свидетелство за съдимост, издадено от държавата, чийто гражданин е чужденецът, или от държавата на обичайното му пребиваване - при първоначално подаване на заявлението. Заявлението по ал. 1 се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България. Заявлението се разглежда и решава в срок до 14 дни. При правна и фактическа сложност и необходимост от представяне на допълнителни документи този срок може да бъде удължен с един месец, за което чужденецът се уведомява писмено, като му се указва, че необходимите документи и информация следва да бъдат представени в 14-дневен срок. В случай че допълнителните документи и информация не бъдат представени в указания срок, производството се прекратява и заявлението не подлежи на повторно преразглеждане. От доказателствата по делото е видно, че административното производство е иницирано с подаване на Заявление от страна на оспорващата да ѝ бъде предоставено право на продължително пребиваване в РБ, като към заявлението си е приложила изискуемите документи. Административният орган е събрал доказателствата и ги е анализирал.

По материалната законосъобразност на акта:

При издаване на Отказа, административният орган е спазил и материално правните разпоредби на ЗЧРБ и ППЗЧРБ.

Произнасянето на неблагоприятния за жалбоподателката административен акт органът е мотивирал с две правни основания – чл. 26, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 22 ЗЧРБ и чл. 26, ал. 3 ЗЧРБ вр. с чл. 18, ал. 3 вр. ал. 1, т. 11 ПУДМВР.

В случая основание за постановения отказ съгласно изложеното в мотивите на становището от ДАНС, което е обвързващо с решението на административния орган, а именно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, като предвижда, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Видно от мотивите на становище е установена следната фактическа обосновка дала

повод за постановения отказ - „на 17.10.2021 г. Б. Б. Г., [дата на раждане] сключва граждански брак със сънародника си Е. К., [дата на раждане] На 01.06.2023 г. в Р. Турция им се ражда дете Д. К., след което, едва четири дни по-късно, на 05.06.2023 г. двамата се развеждат. Два месеца по-късно, на 16.08.2023 г., в Р. Турция, Б. Б. сключва граждански брак с Г. С. Г., ЕГН [ЕГН], който видимо от пътуванията му живее и работи в З. Европа, вероятно Б.. Самият Г. има две деца от връзка с българската гражданка Сабринка А. А., ЕГН [ЕГН], като по-малкото от двете е родено през 2020 г. в Б.. От анализ на данни от К. „Граничен контрол“ е видно, че за първи път от 2020 г. Г. излиза за Р. Турция едва на 08.08.2023 г., вероятно във връзка със сключването на брака с Б. Б.. В последствие вероятно лети за Б., тъй като на 22.01.2024 г. се връща в страната с полет W64378. Ден по-рано, на 21.01.2024 г., с полет на турските авиолинии, съответно от Р. Турция, в страната влизат Б. Б. , вече бившият и съпруг Е. и детето им Д.. Заедно остават в страната до 26.04.2024 г., когато четиримата заедно, Е. и семейство Г., заминават за Р. Турция, като излизат през ГКПП „Капитан А.“. Видимо от данни заложиени в полет, с който в България влиза Е., същият вероятно има пребиваване или виза за Б., което е основание да се счита, че контактът между всички вероятно възниква именно там. От 21.04.2024 г. до 26.04.2024 г., Е. се намира в Р. България, като влиза и излиза придружавайки вече бившата си съпруга, с която по данни от бракоразводното дело, приключило по взаимно съгласие, „не могат да се разбират, несъвместимостта между тях се увеличава“.Допълнително е установено, че майката на децата на Г., Сабринка А. А. е извън страната поне от 2020 г. Завърнала се е на 11.08.2021 г. и е заминала отново на 26.10.2023 г., вероятно за Б.“.

С оглед фактите по делото основанието за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице основателни съмнения относно достоверността на сключения между чужденката Б. Б. и Г. Г..

На следващо място, по делото липсват данни, че чужденката е доказала, че пребивава на заявения адрес в декларацията съгл. пар. 1, т. 20 ДР на ЗЧРБ от Г. С. Г. за предоставяне на адрес на пребиваване на Б. Б. Г. и дъщеря й Л. К. в собствения му имот в [населено място], [улица], вх. В, ет. 2, ап. 3, нито че целта на пребиваването й в РБ е свързана със сключения с българския гражданин брак.

По делото не се представиха никакви доказателства и не се установиха никакви факти относно действителния съвместен съпружески живот между Б. Г. и Г. Г., като липсват данни относно запознанството им, времетраенето на отношенията им, съвместното им съжителство или каквито и да са индикации за взаимност и общност в грижата за семейството, както изискват нормите на Семейния кодекс - чл. 14, чл. 15 и чл. 17 от с.з.

Съдът следва да отбележи, че съгласно нормативната уредба сключването на граждански брак с български гражданин не води автоматично до издаване на разрешение на продължително пребиваване на чужденец, а това е правна възможност. Предвид липсата на каквито и да е данни, че бракът между Б. Г. и Г. Г. почива на действителни взаимоотношения, административният орган е формирал правилен извод за привидност на същия с цел обосноваване на

основания за получаване от чужденката на разрешение за пребиваване в РБ. В тежест на жалбоподателката е да докаже фактите, на които основава искането си да получи разрешението за продължително пребиваване на основание чл. 170, ал. 2 от АПК. В настоящия случай това не е сторено, а вместо това се представят данни единствено за формалното изпълнение на условията по чл. 24, ал. 2 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ отказва се издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване.

Преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат: обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не живеят заедно; липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака; обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака; даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация; обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не говорят на език, разбираем и от двамата; заплащането на парична сума за сключването на брака извън обичайната зестра; наличието на предишни бракове или осиновявания, сключвани с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците; обстоятелството, че бракът е сключен или осиновяването е извършено, след като чужденецът е получил разрешение за пребиваване.

В настоящия случай се установяват обстоятелства сред изброените по-горе, които поставят под съмнение действителността на брака между Б. Г. и Г. Г., а именно – не живеят заедно, не се установява общност в правата, задълженията и приноса им към брака, липсват данни, че са се познавали преди сключването му. Индиция, че липсват действителни съпругески взаимоотношения между двете лица, е и обстоятелството, че бившия съпруг на Б. Б., Е. К., на 21.04.2024 г. пътува за България заедно с нея и детето им Л., като остават в страната до 26.04.2024 г., когато четиримата заедно със семейство Г. заминават за Република Турция. Видно от данните в становището на ДАНС бившия съпруг придружава Б. Б. Г., с която по данни от бракоразводното дело, приключило по взаимно съгласие „не могат да се разбират, несъвместимостта между тях се увеличава“, което по никакъв начин не свидетелства в подкрепа на действителността на брака между Б. Г. и Г. Г..

Водим от изложеното, правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ за издаване

на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателката, тъй като същата само формално изпълнява условията за целите на производството по ЗЧРБ. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от нормата на чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Б. Г., гражданка на Турция, [дата на раждане] в Ч., А., Република Турция, притежаваща паспорт № U32201793 издаден на 29.08.2023 г. от паспортна служба Г., срещу Отказ УРИ 537700-1544 от 17.05.2024 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България, издаден от ВПД директор на ОД на МВР-С. 3., по заявление с УРИ 537700-1326 от 25.04.2024 г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.